

Πανηγύρεως ημέρα καὶ αὐτή... (ἢ, Ψυχοσάββατο ἀνέτειλε πάλι...)

*«Τοὺς διανύσαντας τὸν τοῦ βίου δρόμον πίστει εὐσεβεῖ... ἦτοι,...
δεόμεθα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν πάντων τῶν
ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς κεκοιμημένων Ὁρθοδόξων χριστιανῶν...
πατέρων, πάππων, προπάππων... διδασκάλων, συγγενῶν...»*

Οἱ λέξεις, μέσα στὸ χειμωνιάτικο ἀπόβραδο, ἀκούγονται σὰν φτερουγίσματα πουλιῶν ποὺ σπεύδουν νὰ κουρνιαῖσουν σὲ πυκνὲς φυλλωσιές, καθὼς σιμώνει ἡ νύχτα. Κι ὅντως, φτερουγίζουν ἀπόψε αὐτὲς οἱ ἱερὲς οἱ λέξεις, ποὺ κομίζουν στὸν Οὐρανὸ τὴν ἱκέσιο καὶ φορτωμένη κατάνυξη καὶ δέος ἱερὸ προσευχή μας. Προσευχὴ γιὰ ἐκείνη τὴν κατηγορία τῶν ἀνθρώπων μας ποὺ μετοίκησαν γιὰ πάντα... Γιατὶ ἐλάχιστοι, δυστυχῶς, μποροῦν νὰ καταλάβουν τὸ εἰδικὸ βάρος ποὺ φέρει ἡ ἡμέρα αὐτή, τοῦ Ψυχοσάββατου ἢ θεοτίμητη ἡμέρα. Τοῦ Ψυχοσάββατου, ὅπου ἔχουν τὸ δικό τους τὸ Πανηγύρι οἱ Κεκοιμημένοι. Ναί, τὸ Πανηγύρι τους, τὸ ἰδιότυπο αὐτὸ Πανηγύρι μὲ τὸν χαρμολυπικὸ του τὸ χαρακτήρα. Τὸ Πανηγύρι μὲ τὴ σύναξη τῶν ὅσων πιστῶν, ποὺ τὴ φωτίζει τὸ νέφος τῶν Κεκοιμημένων. Γιὰ τοὺς ὁποίους καὶ Τὸν

παρακαλούμε: «...Υιούς ἀναστάσεώς σου ποίησον, Κύριε τῆς δόξης, τοὺς προκοιμηθέντας...». Ἐπειδὴ αὐτὴν τὴν ἡμέρα πρέπει νὰ τὴ βλέπουμε ὡς προέκταση τοῦ δικοῦ μας βίου, γιατί κάποτε θὰ ἐπιθυμοῦμε οἱ ἐπίγονοί μας, αὐτὴν τὴν ἡμέρα νὰ δέονται μὲ τὴν Ἐκκλησία: «...Τοὺς ἀφυπνώσαντας ἐκ τῆς τοῦ βίου νυκτός, ἡμέρας υἱοὺς δεῖξον, Κύριε...».

Ὅντως, μεγάλη ἡ δωρεὰ ποὺ προσφέρει ἡ Ἐκκλησία στὸ πλήρωμά Της μὲ τὸ νὰ θεσπίσει αὐτὴν τὴν ἄχραντη Πανήγυρι πρὸς τιμὴν «πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένων εὐσεβῶς πατέρων καὶ ἀδελφῶν...». Γιατὶ μὲ τὴν κίνησή Της αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία προτείνει στὸν κόσμο τῆς νὰ θυμηθεῖ αὐτὴ τὴ μέρα. Νὰ θυμηθεῖ τοὺς κεκοιμημένους, ποὺ ἀσφαλῶς περιμένουν τὶς εὐχὲς καὶ προσευχὲς ὅλων μας. Ἐπειδὴ ὁ κόσμος λησμονεῖ εὐκόλα, ἀντίθετα μὲ τὴν Ἐκκλησία ποὺ θυμᾶται καὶ μνημονεύει. Δηλαδή, διασώζει καὶ μεταθέτει στὴν αἰωνιότητα τὰ ὀνόματα πάντων τῶν εὐσεβῶς κεκοιμημένων. Κι αὐτὸ γιατί ἀγαπᾶ καὶ τυλίγει σὲ νέφος στοργῆς τὰ παιδιὰ Της, γι' αὐτὸ καὶ προτρέπει τοὺς ζῶντες, μέσω τῶν σημαντικῶν αὐτῶν ἡμερῶν τοῦ ἱεροῦ Ψυχασάββατου, νὰ θυμηθοῦν κι ἐκεῖνοι τοὺς δικούς τους ἀνθρώπους, νὰ τοὺς μνημονέψουν, νὰ προσευχηθοῦν γι' αὐτούς. Καθὼς, μάλιστα, ξημερώνει ἡ Κυριακὴ τῶν Ἀπόκρεω, ὅπου ἡ Ἐκκλησία ἔχει θεσπίσει νὰ θυμόμαστε «τῆς Δευτέρας καὶ ἀδεκάστου Δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ». Βλέπεις, ἡ μιὰ ἡμέρα ἀκτινοβολεῖ τὸ νόημά της στὴν ἄλλη. Καὶ κάτι ἄλλο: δίχως ν' ἀγαπᾶμε, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ θυμόμαστε καὶ παράλληλα νὰ προσευχηθοῦμε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους μας καὶ τοὺς συνανθρώπους μας.

Ἀλήθεια, ἔχουμε συνειδητὰ κατανοήσει τὸ μέγα νόημα αὐτῆς τῆς ἡμέρας; Ἡμέρας - προετοιμασίας μας γιὰ τὴν ἐπικείμενη ἀναχώρησή μας ἀπὸ τὸ πρόσκαιρο τοῦ παρόντος βίου μας; Ἐχουμε, μὲ λίγα λόγια, καταλάβει ὅτι «ὄναρ ἡ ζωὴ ἡμῶν ἐστί»; Ποὺ σημαίνει ὅτι «ὡς ἄνθος

μαραίνεται, καὶ ὥς ὄναρ προέρχεται καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος...». Καὶ τονίζεται, μάλιστα, μετ' ἐμφάσεως ἡ λέξις «πᾶς», γιὰ νὰ δείξει καὶ ἀποδείξει ὅτι μπορεῖ στὸν κοινωνικό μας περιβάλλον νὰ διαφέρουμε ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὅμως κι αὐτὴ ἡ διάκριση προσωρινή εἶναι καὶ πρόσκαιρη. Τὸ πλέον βέβαιο καὶ σταθερὸ εἶναι ἡ ἐφημερία μας. Ποῦ ἔρχεται τὸ Ψυχοσάββατο νὰ μᾶς τὴν ξαναθυμίσει, χαρίζοντάς την, παράλληλα, ὥς διδαχὴ πολύτιμη στὸ ταξίδι μας αὐτὸ, μέσα στὸν ἱερὸ χῶρο τοῦ Τριωδίου.

*«Τὸ φοβερόν σου κριτήριον ἐνθυμούμενος, ὑπερένδοξε Κύριε,
καὶ τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, φρίττω καὶ πτοοῦμαι,
ὕπὸ τῆς συνειδήσεως τῆς ἐμῆς ἐλεγχόμενος...
διό με ἐλέησον πρὸ τέλους, καὶ φεῖσαι μου,
Κριτὰ δικαιοτάτε». Ἀμήν.*

*Πρωτοπρεσβ. Κων. Ν. Καλλιανός
Σκόπελος, Ψυχοσάββατο -10 Φεβρουαρίου 2018*